

Abstrakt:

V předkládané práci se zabývám pojmem smrti u Husserla, jehož analýzy smrti ležely po dlouhá desetiletí stranou filosofických diskusí, a u Sartra, jehož analýzy smrti se v průběhu desetiletí dostaly na jejich periferii. Na pozadí tematických kapitol se nakonec zaměřím na starou tezi o nepochopitelnosti smrti, zproblematizuji ji a artikuluji ještě starší vztah mezi smrtí a myšlením. V první kapitole neusiluji o historickou analýzu geneze pojmu smrti v Husserlově fenomenologii ani o systematickou studii místa, které smrt zaujímá v jeho transcendentálním idealismu. Na základě nezřídka fragmentárních manuskriptů Husserlův pojem smrti rekonstruuji v jeho plasticitě, snažím se domyslet jej do jeho důsledků a pak také formulovat jeho implicitní předpoklady. Ve druhé kapitole se konfrontuji s mainstreamovým výkladem Sartra o smrti, podle kterého Sartre představuje fenomenologického epikurejce, a ukáži, že tento výklad obrací vlastní smysl jeho úvah naruby. Ještě předtím však reviduji kontext, ve kterém je Sartre dosud čten, osvobodím jej ze schematické komparace s Heideggerem a budu tvrdit, že v otázce smrti je Husserlovým dědicem. V závěrečné kapitole poté svou pozornost zaměřím na čtyři argumenty, které Sartre formuluje na podporu tvrzení, že smrt nelze pochopit ani myslet. Po diskusi obecných nevyřčených premis této teze *in concreto* jeden po druhém dekonstruuji Sartrovy argumenty, a tak předvedu nejen, že smrt myslet lze, ale také, co to znamená myslet na smrt.